

се обръща към читателите и обяснява, че вестникът е още в пелени, и подканва по-заможните да съберат поне 200 абонати. Защото, пише Богоров „Амалтія излиза сега единадесет годин, а нашът Вестник нема нито единадесет недели...“¹³

Преценките на читателите не са съвсем справедливи. В първите си броеве изданието не е по-долу от вестниците на съседните народи. Статиите в „Цариградски вестник“ са по-съдържателни и по-разнообразни, отколкото в „Новине сръбске“, който излиза от 1835 г. и е официоз. Съобщенията от политическия живот на големите и на съседните държави са по-пълни и по-системни. „Цариградски вестник“ от самото начало е превърнат в инертен летописец, който не води, а се води.¹⁴

Обстоятелствата налагат първият български вестник в Цариград да бъде въздържан спрямо Гръцката патриаршия. Вестникът пристъпва плахо при отразяване на стремления за политическа независимост, съдържан е в информацията. Затова пък отпечатва дописка за първата отслужена в цариградската църква литургия на славянски език. От 1849 г. се поместват повече и по-редовно съобщения по църковния въпрос.¹⁵

Като периодичност вестникът е седмичник, но понякога излиза нередовно; като обем - на 4 страници.

В политическия отдел наред с извлечения от големите чужди вестници, най-вече от тези, които излизат в Цариград, вестникът помества и дописки от цяла България. В тях се разкрива състоянието на просветата и обществения живот особено след 1850 г.

Пъв в много начала, още в седмия брой на „Цариградски вестник“ Богоров въвежда дописката като постепенно утвърждава участието на дописника при списването на вестника. Така той започва да свързва вестника с читателите и постепенно създава истинско национално, патриотично дописническо движение. Това допринася за действеността на вестника.¹⁶

Статиите във вестника са с разнообразно съдържание. „Едни са за просвета - училища, читалища, образование, възпитание, книжнина. Такива са статиите на Николай Палаузов, Петко Р. Славейков, Ботьо Петков, Сава Филаретов, Никола Михайловски, архимандрит Партений Зографски, Анастас Кипиловски. Други са по езикови въпроси - граматика, правопис, български език. Такива са статиите на Найден Геров, Никола Палаузов, Ботьо Петков, Никола Михайловски, Атанас Гранитски, Мълчан и др. Трети - книгописни бележки, рецензии и критики от Сава Филаретов, Николай Палаузов, Константин Петкович и Христо Даскалов. Четвърти са извлечения из спомени за възраждането на Търново и Трявна от Петко Рачев Славейков, географски, етнографски и статистически описания на Скопие, Велес,